

[Stensballe.]

Dets Enkeltheder skal jeg ikke opholde mig ved, men at dets Gennemførelse kan afstedkomme visse Vanskeligheder og visse Vilkaarligheder, staar mig klart.

Hvad de andre Lovforslag angaar, skal jeg ikke nu komme ind paa en Omtale af dem, det bliver der jo Mulighed for, efterhaanden som de kommer til Behandling her. Jeg ønsker blot at udtale, at jeg betragter alle de 9 Forslag som et samlet Hele, der har til Hensigt at skabe Fremskridt og Samling, den Samling, som vi alle ønsker. Jeg vil anbefale alle mine Meningsfæller at medvirke til hurtig Fremme af samtlige Lovforslag, og i Særdeleshed vil jeg anbefale nærværende Lovforslag til hurtig Fremme.

Halfdan Hendriksen: Jeg finder det rimeligt at benytte mig af den højtærede Formands Tilladelse til at knytte et Par Bemærkninger af mere almindelig Natur til det Lovforslag, der her er til Behandling, og som er Hovedhjørnestenen eller Tappen, om man vil, i det Kompleks af Lovforslag — 9 i alt —, der saa Dagens Lys den 21. Maj, og som var Resultatet af den 3 Uger lange og trange Forhandling, som fandt Sted inden for den høje Regering, maaske særlig inden for det af Regeringen nedsatte Kriseudvalg.

Nægtes kan det ikke, at man ikke alene fra Rigsdagens, men ogsaa fra Befolkningens Side med Forventning, men ogsaa med Utaalmodighed, saa hen til Resultatet af de Forhandlinger, der skulde have været tilendebragt den 15. Maj, men som trak i Langdrag, noget, der ingenlunde øgede den Tillid, som vi formentlig alle gerne skulde kunne være til Regeringens Handlekraft. Hurtig Hjælp er dobbelt Hjælp, siger man ellers, men jeg tror, at man desværre her maa sige, at store Dele af Befolkningen med Mismod har hørt om de daglange Drøftelser i Ministeriet og om den Langsomhed, som Forhandlingerne bar Præget af. Folket ønsker i Øjeblikket Handling. Man ønsker, at Regeringen hurtigt og kraftigt skal træffe sine Afgørelser. Jeg er overbevist om, at Befolkningen vil finde sig i alle rimelige og fornuftige Foranstaltninger, som den forstaar, uanset hvem det gaar ud over, men den forstaar ikke, at det under Forhold som de nuværende skal være nødvendigt, at vigtige Spørgsmaals Afgørelse trækkes i Langdrag. Det bør Regeringen være klar over.

Hele dette Spørgsmaal om Regulering af det for Arbejdslønningerne gældende

Pristal burde have været ordnet for længe siden. Enhver kan se, at vi var ved at blive ført ud i en Inflation, der kunde have faaet uoverskuelige Konsekvenser, saafremt man ikke standsede Lønskruen. Hertil kommer yderligere, at Pristallets Beregning jo hviler paa et fuldt Forbrug af alle Varer, skønt Rationeringen allerede har medført og ganske sikkert i den nærmeste Fremtid yderligere i skærpet Grad vil medføre en Formindskelse af Vareforbruget for hver enkelt i vort Land og som Følge deraf ogsaa et formindsket Pengebehov. Derfor var det nødvendigt at komme bort fra Pristalsreguleringssystemet, og jeg føler mig overbevist om, at praktisk talt alle Dele af Befolkningen var klar over, at vi ikke kunde fortsætte med denne Pristalsregulering. Ogsaa inden for de Kredse, der bliver ramt — og for fleres Vedkommende ramt haardt — af Bortfaldet af Reguleringen, forstaar man det, men Spørgsmaalet er i øvrigt, om de Kredse, der i første Række rammes af Pristalsreguleringens Bortfald, i Virkeligheden ikke vil have Fordel af dens Bortfald. Det maa dog formentlig siges at være hævet over enhver Tvivl, at Arbejdsmulighederne forøges ved Pristallets Bortfald og ved, at Skruen uden Ende nu forhaabentlig standses, dels gennem Vedtagelsen af dette Lovforslag, dels gennem Vedtagelsen af flere af de andre 8 Lovforslag, der samtidig behandles, derunder vel ikke mindst Forslaget om Kontrol med Priser.

Det er imidlertid langt fra nok at fremsætte disse 9 Forslag og faa dem vedtaget. Der er en Række andre Omraader, hvor vor Lovgivning maa reformeres. Sociallovgivningen maa tages op til Undersøgelse og det snarest muligt; det er umuligt for Landet at opretholde den nuværende Sociallovgivning paa alle Punkter. Spørgsmaalet om Arbejdspligt trænger sig ogsaa mere og mere i Forgrunden. Vi skal sørge — og sørge anstændigt — for vore gamle og for Invaliderne, for dem, der ikke mere kan arbejde, men vi maa under Forhold som dem, vi lever under, kræve, at enhver arbejdsfør Mand er rede til at tage det Arbejde, der byder sig frem.

De store Byrder, som Forholdenes Udvikling har lagt paa det danske Samfund, maa bæres af Samfundet i Fællig, anderledes kan det ikke være. Man maa ikke lægge Byrderne udelukkende paa enkelte Dele af Befolkningen, men jeg er tilbøjelig til at tro, at man er lige ved at overbelaste Mellemstanden, Funktionærstanden, den lille Detailhandler og Haandværker, og at det i Virke-